

“Виждате ми ся, Господине, че размышлявате дълбоко. За какво мислите?”

“Прочетохъ,” каза безвѣрникъ-тъ, “**Правственния Законъ.**”

“Добрѣ; що мислите за него?” попита пріятель-тъ му.

“Ще ви кажъ, *що мисляхъ по напредъ,*” отговори безвѣрникъ-тъ: “въображавахъ си, че Мойсей бѣше водителъ на нѣколко разбойници. Като ималъ силенъ умъ, той спечелилъ голѣмо вліяніе между суевѣрний-тъ си народъ. Върху планинж-тъ Синай той направилъ нѣкои пиротехнически работы за удивленіе на свои-тъ прости послѣдователи, които въ суевѣріе-то и въ страхъ-тъ си помислили си че това изложеніе бѣше отъ Бога.

“Но какво мислишь сега?” пыташе пріятель-тъ му.

“Испытвалъ съмъ,” рече безвѣрникъ-тъ, *естество-то* на тойзи законъ. Опытахъ ся да ли можахъ да му притурѣжъ, или отмахнѣ нѣщо, за да го направѣжъ по добръ. Не можахъ, Г-не; той е *свършенъ.*

“Първа-та заповѣдъ,” продължаваше той, “ни повелява да обычамы и да почитамы Бога повече стъ всяко друго нѣщо. Това е право. Ако той е нашъ Създателъ, защитникъ и най-голѣмъ благодѣтель, то трѣбва само къмъ него тѣй да ся отнасямы и къмъ *никого другыго.*

“Втора-та заповѣдъ забранява идолопоклонство-то. Туй е наистинжъ право.”

“Третя-та забранява кълненіе-то.”

“Четвърта-та опрѣдѣлява врѣме за Богослуженіе. Ако има Богъ, наистинжъ трѣбва да му ся кланямы. Прилично нѣщо е да има вънкашно благоговѣніе, което да означава вътрешно-то. Ако трѣбва поклоненіе Богу, трѣбва да има *опрѣдѣ-*